

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.547 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2009 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2009 wordt verzoekster, komende van Griekenland, gecontroleerd te Zaventem door de Federale Politie. Verzoekster gebruikt ongeldige identiteitsdocumenten die haar niet toebehoren. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 16 januari 2009 verklaart verzoekster zich vluchteling.

Op 20 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoekster vast te houden op een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(2) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: Zij wordt door de Minister van migratie en asielbeleid geacht de openbare orde te kunnen schaden – valse naamdracht, valsheid in geschrifte en gebruik, PV luchtvaartpolitie n°110062/09 dd.15.01.2009.”

Op 26 januari 2009 wordt een overnameverzoek gericht tot de Griekse autoriteiten.

Op 9 februari 2009 wordt verzoekster vrijgesteld.

Het verzoek tot overname aan de Griekse autoriteiten is nog niet beantwoord.

Verzoekster wordt verzocht om zich op 26 februari 2009 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, directie asiel.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de grond van de zaak

3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De DVZ motiveert het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt:

“(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(2) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; zij wordt door de Minister van Migratie en Asielbeleid geacht de openbare orde te kunnen schaden - valse naamdracht, valsheid in geschriften en gebruik, PV Luchtvaartpolitie nr 110062/09 dd. 15.01.2009.”

Nochtans vroeg verzoekster op 16 januari 2009 asiel aan.

Ter verantwoording van het bevel om het grondgebied te verlaten dd 20 januari 2009, wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster asiel aanvraag op 16 januari 2009 - er wordt nergens melding van gemaakt in de beslissing.

Daarenboven is het manifest onjuist een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten, nadat een asielaanvraag werd ingediend door verzoekster.

Bijgevolg zijn de ingeroepen middelen gegrond: zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werden geschonden, naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als daar zijn, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bijlage 13 quinquies een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van een asielaanvraag is, die pas uitwerking krijgt indien de asielaanvraag ongunstig wordt beantwoord door middel van een uitvoerbare beslissing. Bij citering van artikel 74 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing de wettelijke resultante is van het feit dat verzoekster in een bepaalde plaats was vastgehouden. Verwerende partij wijst erop dat die vaststelling wel degelijk volstond om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13 quinquies.

3.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster in het rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en dat ze door de minister wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 74, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, §2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, §1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, §2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies.”

Artikel 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de in artikel 74/6, §1 bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50 ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissing wordt betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 74/6, § 1 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien:

(...)

10° de vreemdeling weigert zijn identiteit of nationaliteit mee te delen of verstrekt valse informatie met het oog op het vaststellen van zijn identiteit of nationaliteit of verstrekt valse of vervalste identiteits- of reisdocumenten; of

12° de vreemdeling een asielaanvraag indient teneinde de uitvoering van een eerder of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen”.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat artikel 74/6, §1 bis van de Vreemdelingenwet een afwijking is op het uitgangspunt dat de minister of zijn gemachtigde slechts een beslissing tot weigering van verblijf treft met een bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat de asielaanvraag van de onregelmatige vreemdeling afgewezen wordt. Artikel 74/6, §1 bis van de Vreemdelingenwet vormt namelijk de situatie waarbij de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een beslissing tot weigering van binnenkomst met bevel om het grondgebied te verlaten treft bij de asielzoeker in onregelmatig verblijf waarbij objectieve omstandigheden erop wijzen dat oneigenlijk gebruik gemaakt wordt van de asielprocedure. Dergelijke vreemdelingen worden vastgehouden om de effectieve verwijdering van het grondgebied te garanderen in geval van afwijzing van het vluchtelingenstatuut door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en een eventuele bevestiging van deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 103*).

De bestreden beslissing steunt op afdoende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

3.5. Waar verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.